

Bir çocuk, bir köpek, bir pire ve zamana karşı bir yarış!

ISLAK BURUN

ANDY MULLIGAN

tudem

ISLAK
BURUN

ISLAK BURUN

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2017, Andy Mulligan

İlk baskı 2017 yılında İngiltere’de *Dog* adı ile Pushkin Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Jane Turnball ve Aitken Alexander Associates Ltd ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAN: Andy Mulligan

TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Burhan Düzçay

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-150-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ISLAK BURUN

ANDY MULLIGAN

Andy Mulligan

Güney Londra'da büyüdü ve Oxford Üniversitesi'nde eğitim gördü. On yıl boyunca tiyatro yönetmenliğiyle uğraştıktan sonra, Asya'ya yaptığı yolculukların ardından öğretmen olmaya karar verdi. İngiltere, Hindistan, Brezilya ile Filipinler'de İngilizce ve drama öğretmenliği yaptı. *Yaşam Tehlikelidir* ve *Okula Dönüş* dizisiyle 2011 Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü kazandı. *Çöplük* romanıyla 2012 Carnegie Madalyası finalisti oldu; roman 25 dile çevrildi ve sinemaya uyarlandı.

Joe için

BİRİNCİ BÖLÜM

Köpeğin adı yoktu.

Yalnızca on bir buçuk hafta önce doğmuştu ve yaşadığı her gün onu daha da şaşkına döndürmüştü. Beş erkek kardeşi ve iki kız kardeşi ortadan kaybolmuştu: Tek bir veda havlaması olmadan, öylece çekip gitmişlerdi. Geri de dönmemişlerdi. Annesi yakınlardaydı ama evin bir başka yerindeydi. Bazen kapı açıldığında sesini duyabiliyordu fakat annesi onu görmeye gelmiyordu. Bu yüzden köpek, yalnızlık çekiyordu. Karton bir kutunun içinde duruyordu ve yalnızca zaman zaman, tek bir canlı varlık görüyordu: gümüş grisi, uzun boylu, dişi bir kedi. Pencerenin dışına oturuyor, burnunu cama dayıyor ve gözünü kırpmadan köpeğe bakıyordu; köpek onun dikkatini çekmeye çalıştığındaysa, sırtını dönüveriyordu.

Köpek şimdi yan yatmış, dikkatle patilerini incelemekteydi. Toplam dört patisi vardı ve hepsi de siyah-beyazdı, tıpkı

vücudunun geri kalanı gibi. Siyah-beyaz lekeler ve kıvrımlar tüm bedenini sarıyor, kulaklarına kadar tırmanıyordu. Kulakları yüzüne sarkıyordu. Onları kenara savurdu ve kuyruğuyla oynadı. Bundan sıkılınca sırtüstü döndü ve battaniyenin üzerinde kıvrandı.

Karnı aç mıydı? Hayır. Çiğneyebileceği şeyler vardı ve daha yeni su içmişti. Bulunduğu yer de yeterince sıcaktı. Sabahın bir kısmını, mutluluk içinde kaşınarak geçirmişti. Aslında tek sorunu can sıkıntısıydı, çünkü kardeşleri gittikten sonra onu dişleyecek, yalayacak ya da burnuyla dürtükleyecek kimse kalmamıştı.

Konuşacak kimsesi yoktu. Bu yüzden, minik örümceği fark ettiğinde ayağa fırlayıp dimdik oturdu ve hiç kıpırdamadan durdu. Örümcek yukarıdaki avizeden sarkıyordu. Minik beden alçalırken köpek umutla izledi. Biraz sonra da örümcek, tam köpeğin burnunun üzerinde, havada durdu. Köpek, onu dişlememe çabasıyla titredi; örümcek ise olduğu yerde dikkatle döndü, ardından da köpeğin gözlerinin arasına kondu. Köpek ona şaşkınlıkla bakmak zorunda kaldı ve o yüzden de örümcek sanki ikiye bölündü ve bulanıklaştı. On altı tane bacak gerinip uzandı ve sayılamayacak kadar çok göz, oldukça dehşet verici bir ciddiyetle etrafa bakındı.

Cesurca davranma zamanının geldiği açıktı.

“Merhaba?” dedi köpek tedirginlikle. “Günaydın.”

Örümcekler hiçbir şey söylemedi. Yavaşça gerilediler ve gerilerken yavaşça yeniden bir araya gelerek tek bir siyah beneğe dönüştüler. İki tane sivri diş belirdi ve gözler parlaklaştı.

“Günaydın,” dedi örümcek. “Nasılsın?”

“İyiym, teşekkür ederim. Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Yine bütün gün yalnız kalacağımı sandım. Herkes beni terk etti ve bu yüzden ben, çok... şey, endişelenmeye başlamıştım.”

“Endişelenmekte haklısın,” dedi örümcek. Ağzı minik bir gülümsemeyle gerildi.

“Nereye gittiklerini biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Neler oluyor peki?”

“Hiçbir şey. Meraklı bir köpeksin; ki bu çok normal. Gerçeği öğrenmek istiyorsun elbette. Durumu değerlendirmene ve uygun stratejiyi seçmene yardımcı olacak yanıtlar istiyorsun. Ama yanıtları vermeden önce dostum, seni bir konuda uyarısam iyi olacak: Biz örümcekler asla yalan söylemeyiz, çünkü yalan söylemek bizim doğamızda yoktur. Biz yalnızca gerçeklerle ilgileniriz.”

“O zaman daha da harika!” dedi köpek. “Tahmin edersin ki kafam çok karıştı. Sabırsız davranmak istemem ama... buna daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum.”

“Ailen satıldı,” dedi örümcek. “Hem de göz açıp kapayana kadar.”

“Kime satıldılar peki?”

“Farklı farklı insanlara. Paralar falan ödendi ve kardeşlerin yeni, mutlu yuvalarına gitti. Orada sevicek ve bakılacaklar. Şu anda yeni yuvalarına yerleşiyor, sevgi dolu ailelerini tanımaya çalışıyor olmalılar. *Istenen* bir köpek olmanın sevinç verici tarafı budur. Senin sorunun, reddedilmiş olman. Kimse seni istemedi.”

“Ah. Tamam.”

Köpek sessizlik içinde oturdu ve örümcek onun alnına tırmandı. Sonra daha da yükseğe çıkarak kulaklarının arasına oturdu, bir tanesini seçti ve sarkık kulağın altına girerek usulca konuştu:

“Beni duyabiliyor musun?”

“Evet.”

“Sen aralarındaki en küçük yavruydun ve en son sen doğdun. Kendine bir bak, minik köpek... Sıksaksın, güçlü değilsin. Tamam, zamanla büyüyebilirsin ama yine de hareketlerin hantal. Sakarsın da. Ayrıca orantısızsın. Ve muhtemelen, sen bunun farkında değilsin ama, ağzını kapattığında çenen tam olarak kapanmıyor. Bir dişin hep açıkta kalıyor ve bu yüzden biçimsiz görünüyorsun. Maalesef erkek kardeşlerin de, kız kardeşlerin de senden daha güzel görünüyordu. Bu ormanın kanunu bu: Güçlüler hayatta kalıyor, zayıflar ölüyor. Bu aşamada sormak istediğin başka soru var mı?”

“Sanmıyorum. Hayır.”

“İyi düşün.”

Köpek gözlerini kırıştırdı.

“Bir sorum var sanırım,” dedi tedirginlikle. “Eğer beni seçmedilerse, o zaman... Tamam. Bu, şu anda istenmediğim anlamına geliyor. Bunu anlıyorum. Ama...”

“Gerçekler bunlar. Ve sen bu gerçeklerle yüzleşmek zorundasın.”

“Evet. Ama bana ne olacak? Burada kalamam, değil mi?”

“Hayır. Bu yüzden seni birine verdiler. Bu sabah ziyarete gelen adamı hatırlıyor musun? Seni havaya kaldırıp inceleyen adamı?”

“Evet. Acelesi vardı.”

“Gerçekten de acelesi vardı. Ama ben onun ceketine tırmandım ve söylediği her kelimeyi duydum. Bir evcil hayvan istiyordu ve aslında bir kedi yavrusu arıyordu. Buraya, sırf kapıdaki ilanı gördüğü için uğramış. İlanda, ‘Tek bir köpek yavrusu kaldı ve iyi bir yuvaya bedava verilecek’ yazıyordu. Bu adam da işte, ucuza evcil hayvan bulabilmek için geldi. Görünüşe göre, seni bir denemeye karar vermiş. Seni oğluna hediye edecek.”

“Ama beni almadı ki. Burada bıraktı.”

“Tekrar gelecek ya da bir başkasını gönderecek. Çok yakında buradan ayrılacaksın.”

Köpek heyecanla silkelendi.

“O zaman bu, *istendiğim* anlamına geliyor,” diye havladı. “*Ben de seçildim.*”

“Ben öyle demezdim. Ben olsam bu sonuca varmazdım, küçük köpek. Ve senin yerinde olsam, fazla umutlanmazdım. İyi bir başlangıç değil ne de olsa. Bu yeni aile, her şeyden önce, küçük bir evde yaşıyor. Fazla paraları yok. Çocuğun adı Tom. Havalı bir özel okula yeni başlamış. Bu yüzden, satır aralarımı dikkatle okumak gerekirse, sanırım sen bir tür ödül-sün. Anlaşıldığı kadarıyla evde bazı değişiklikler de olmuş. Bazı karışıklıklar. Bu yüzden, ideal evcil hayvan olarak bir kedi seçmek istemişler. Basit, güvenilir bir tercih. Yani sen bir heves uğruna alındın. Bir tür deneysin.”

“Vay canına,” dedi köpek. “O zaman uslu dursam iyi olacak. Bir kediden *daha iyi* olmalıyım ve hiç yaramazlık yapmamalıyım.”

“Bu mümkün mü?”

“Evet! Elbette mümkün.”

Köpek, daha da büyük bir tedirginlikle yine silkelendi. Örümcek yeniden onun burnuna indi ve geniş geniş gülümsedi.

“Vay vay vay!” dedi sırtarak. “Kim bilir bizi neler bekliyor... Şeceren* yok; yani anne babanın soyunu bilmiyoruz. Belki bir av köpeğisindir? Ama hayır, pek sanmıyorum. Bekçi köpeği misin? Hayır. Süs köpeği misin, yoksa işe yarayan bir köpek mi? Sevgi dolu ve sadık mısın, yoksa...”

“Bütün bunların hepsi olabilirim!”

“Ya da belki hiçbiri olamazsın.”

“En azından dost canlısıyım.”

“Aptalsın ve şanssızsın.”

Köpek irkildi. Biraz başı ağrımaya başlamıştı. Ve yine çift görüyordu; örümcek gözlerinin arasına girmişti yine.

“Çocuğun adı ne? Söylemiştin sanırım, ama...”

“Tom.”

“Hoşuma gitti. Güzel isim. Söylemesi kolay. Acaba o bana ne isim verecek?”

“İş o aşamaya gelirse düşünürsün. İlk beş dakika içinde reddedilmezsen.”

“Bir isme ihtiyacım var!”

“İsimler o kadar önemli mi?”

“Evet! Hem de çok.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. İsmi yoksa... hiçbir şeysin. Senin ismin ne?”

“Benim hiç ismim olmadı dostum. İsmim yok ama yine de varım.”

* Şecere: Soyağacı. [Ç.N.]

“Sana ‘İplik’ diyebilir miyim?” dedi köpek. “Sana ‘İplik’ desem, bakar mısın?”

Örümcek güldü. Güçlü bir zıplamayla havaya sıçradı ve mutluluk içinde dönerek yukarı tırmandı.

“Ne dersen de!” diye bağırdı. “Bir daha asla görüşemeyebiliriz...”

Köpek, yavaşça gözden kaybolan örümceği izledi. Havlayarak veda ettiği sırada odanın kapısı açıldı; onu besleyen kadının gelmişti. Kadın onu kucağına aldı ve köpek daha kıvranamadan, birlikte koridora çıktılar. Orada, elinde geniş bir deri çanta olan genç bir adam bekliyordu. Köpek karşı çıkmadı; tepeden tırnağa titreyerek de olsa, deri çantaya konmasına izin verdi. Örümceğin söyledikleri gerçekleşiyordu işte.

Kadın onun başını okşadı ve çenesini kaşdı.

“Güzel bir yaşamın olsun, meleğim,” dedi. “Yalnızca bir kez yaşayacaksın.”

"Birini seviyorsan, onu sonsuza dek beklersin. Çünkü o olmadan, kendini eksik hissedersin..."

Köpek, biricik sahibi ve sevgili arkadaşı Tom'u kaybettiğinde, hayat ikisi için de bir anda tatsızlaştı. Tom, aradığı sevgiyi ve dostluğu onda bulmuştu. Köpek ise gerçekten sevilmiş ve seçilmiş olmanın huzuru içinde yaşıyordu. Fakat bir gün, bir yanlış anlaşılma yüzünden ayrı düştüler. Ve köpek, ancak kaybolduktan sonra anlamaya başladı: Ya önüne çıkan herkesin sözünü dinleyecekti ya da içgüdülerine güvenip evine dönecekti...

Ünlü yazar Andy Mulligan'ın ilham verici romanı *Islak Burun*, kimlik krizi yaşayan ufak bir köpeğin gözünden sevgiyi, dostluğu, aşkı ve mücadeleyi anlatan, çağdaş bir fabl.

Türkçeleştiren
Niran Elçi

www.tudem.com

f t @ tudemyayinigrubu

ISBN: 978-605-285-150-0

9 786052 851500